românească de poezie, adică de libertate şi de irealitate, şi apropie veghea românului de vis, de un vis lăuntric, fără sfârşit, care-i situează mentalitatea, din punct de vedere filosofic, nu numai precritic, ci mai mult decât atât: antipozitiv: mitic.

Consecinţele acestei topiri a existenţei în posibilitate sunt foarte importante şi pline de urmări pentru lămurirea altor atitudini fundamentale ale românului în faţa existenţei. Cea dintâi e că nu există neant; a doua, că nu există imposibilitate absolută; a treia, că nu există alternativă existenţială; a patra, că nu există imperativ; a cincea, că nu există iremediabil. Sunt aci poziţiuni de cea mai mare importanţă pentru fixarea profilului omului românesc în Cosmos. Să privim deci o clipă, pe fiecare, mai de aproape.

1. Nu există nefiinţă

Inexistenţa nefiinţei poate fi uşor înţeleasă din cele ce s-au spus până acum. Ideea de neființă nu are un plan absolut de existenţă. Ea e lipsită de cuprins, în sensul că despre nimic nu se poate spune că „nu este” în sens absolut, adică „în nici o privinţă”.